

Güray Sert

KORKUD

Han bugün kalabalık değildi. Her gün uğramayı âdet edinmiş üç beş kişinin haricinde iki tane masada oturan bir düzine insan vardı. Hancı bu adamları ilk kez görüyordu lakin mesleği icabı kazanmış olduğu insan sarraflığından mütevellit tekin kişiler olmadıklarını anlayabiliyordu. Hummalı bir tartışma içerisindeydiler. Hanın içerisinde, yer yer sesler yükseliyor bazen de kimsenin duymaması için fısıltılar dolaşıyordu. Hancının hizmet etmek için yanlarına yaklaştığı anlarda duyabildiği kadarıyla, Beyazıd ile alakalı lakırdılar ediliyordu. Bir ara da yükselen seslerin havaya savurduğu harfleri yan yana getirdiğinde Uzun Hasan ismini buluyor, bir başka kişiden Fatih'i öven cümleler duyuyor, hepsini toplamaya çalıştığında mevcut Padişah'ı eleştiren, suçlayan bu kişilerin bazısının Fatih dönemine olan hasretini bazısının ise Uzun Hasan'a olan hayranlığını dile getirdiğini anlıyordu. Fatih'in isminin geçtiği cümleler aleni konuşulabiliyor, ardından Beyazıd ismi ile birlikte, başlar masanın üzerinde birbirine yaklaşıyor, dudaktan çıkan her bir hece sadece karşıdakinin kulağına gitsin, hiçbir harf ziyan olup etrafa saçılmasın diye sessizlikten biraz daha yüksek bir tını duyuluyordu. Masada oturanlardan iri yarı ve suskun olanı etrafındakileri dinliyor ve konuşmak için fırsat arıyordu. Her hareketinde iri cüssesinden dolayı masayı sallamasından, gücünü zapt edemediği anlaşılıyordu. Konuşmaya başladığında sesine de söz geçiremediği ortaya çıktı. Onu tanımayanların bağırdığını düşünmelerine yol açacak bir tonla söze girdi. "Günaha girmeyeceğimi bilsem Beyazıd'ın Fatih'in oğlu olmadığına dair yemin edebilirim" dedi. İçeridekilerden bazıları söyleyenin söyleyiş biçiminden, bazıları da söylenen sözlerin varacağı menzilin yol açabileceği olayların vahametini bildiklerinden, onu sessiz olması konusunda uyardılar. Lakin adam hiç oralı olmadı ve devam etti. " Ne eğersiniz başınızı öyle? Yanlış mı söylerim? Siz bilmez misiniz ki Fatih, nasıl herkese kafa tutardı. Sadece İstanbul'u almadı. Herkese de gözdağı verdi. Onun Uzun Hasan'a verdiği cevabı duymadınız mı?" Bu soruları sorarken masanın tarafında oturan ve Uzun Hasan'ı öven arkadaşının gözlerinin içine bakıyordu. Masadaki herkes arkadaşlarının Fatih ile Uzun Hasan arasında geçen güç savaşından bahsettiğini anlamıştı. Trabzon'un fethinden bir sene önce Akkoyunlu Devletinin başında olan Uzun Hasan, Fatih Sultan Mehmed'e haber gönderip Trabzon Rum İmparatorluğu'ndan almakta oldukları verginin iadesini istemişti. Fatih ise haberi getiren elçilere, "Siz şimdi gidin ben gelecek sene kendim gelir ve yerinde vergimi öderim" diyerek Trabzon'u alacağını hissettirmişti. Tıpkı da dediği gibi olmuş ve bir sene sonra Fatih, Trabzon'u almış, Osmanlı ordusunun Trabzon'dan sonra ne tarafa sefere gideceğinin belli olmaması üzerine panikleyen Uzun Hasan, kaçarken annesini Fatih'e ricacı olarak göndermişti. İran'a karşı bir sefer düşünmediğini söyleyen Fatih'in bu beyanıyla Uzun Hasan rahat bir nefes almıştı. Masada oturanların hepsi bu olayı biliyordu ama yine de arada bazılarının bu şekilde hatırlatması lazım gelebiliyordu. Adam devam etti. "Beyazıd'ta Fatih'in cesaretinden eser yok. Kardeşi yüzünden eli kolu bağlı diyorlar ama ona da inanmıyorum. Hadi batıya karşı elin kolun bağlı, doğu tarafı da çok karışık ama bizim padişahımız hat ile uğraşmaktan, Yahudileri gidip Endülüs topraklarından alıp buraya taşımaktan başka bir iş düşünmüyor. Büyük büyük dedesi, zamanında kendinden katça daha kalabalık haçlı ordusunu perişan etmişti ki, o haçlıların komutanı seferden önce etrafındakilere, 'Bugün gökyüzü düşse onu bile mızraklarımızla

tutacağız' diyecek kadar küstah bir komutandı. Hadi İstanbul Fatih'i babandan utanmıyorsun da ismini taşıdığın büyük dedenden de mi utanmıyorsun?

Belli ki adam, cüssesini zapt edemediği ve sesinin şiddetini de ayarlayamadığı gibi nerede konuşması gerektiğini, ne kadar konuşması gerektiğini, ne konuşması gerektiğini ve nerede susması gerektiğini de bilmiyordu. Bu dakikadan sonra öğrenmek istese de öğrenemezdi. Zira kellesi omuzlarından ayrılmış hiçbir ölünün yeni yeni melekeler edindiği, yeni yeni konular öğrendiği görülmemiştir.

Masada oturanların şaşkın bakışları arasında önce adamın kafası masaya düşmüş ardından da iri bedeni yere yığılmıştı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki; kimse ne köşede oturup konuşmaları dinleyen Selim'i, ne onun ayağa kalkıp hızlıca konuşanların masasına gelişini, ne bir hamlede çektiği kılıcı ne de o kılıcın talihsiz adamın boynuna inişini görememiştir. İlk şaşkınlık atlatıldıktan sonra hamle yapmaya çalışan bir iki kişi de Selim'i tanıyıp oturdukları yerde kaldılar. Selim, herkesin gözlerinin tam içerisine bakıp "Var mıdır başka böyle düşünen?" diye sordu. O kadar derinlere bakıyordu ki, insanların gözlerinin içerisinden beynini görüp düşüncelerini okumaya çalışıyor gibiydi. "Siz babam Beyazıd Hazretleri'nin adını Hasan gibi korkaklarla kıyaslamaya utanmıyor musunuz? Hasan değil midir, annesinin eteklerinin altına saklanan? Siz koskoca Osmanlı padişahı ile biçare kalmış Akkoyunluları nasıl aynı terazide tartarsınız?" Selim, döndü ve ardına bile bakmadan kapıya doğru yöneldi. Adamlardan bir tanesi amaçlarının kıyas olmadığını, sadece beş dakika önce nefes alan ama şu anda yerde boylu boyunca yatmış ölü arkadaşlarının böyle bir düşüncesi olduğunu, kendilerinin Padişah'a sadakat ile bağlı olduklarını anlatmaya çalıştı ama Selim, onu susturdu. "Mademki başsız kalmış bir beyliği burada bizimle bir tutarsınız, o halde o topraklara gidin. Bulabilirsiniz Uzun Hasan'ın kayıp torunu İsmail'i bulun. Orayı devlet haline getirebilirse bir o getirir. Bir daha sizi bu topraklarda görmeyeyim yoksa arkadaşınız gibi başsız kalırsınız."

Selim, handan çıkıp giderken arkasında yoğun bir sessizlik bıraktı. Herkes birbirine bakıp ne yapmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Daha çocuk yaşta olan İsmail'i nerede bulacaklardı. Her gün yeni bir çarpışmanın yaşandığı topraklarda sonları nice olurdu? Ne yapacaklarını bilmiyor olsalar da ne yapmamaları gerektiğini biliyorlardı. Artık bu topraklarda kalamayacaklardı.

Selim, uzun zamandan beridir endişe ettiği konuların yavaş yavaş ortaya çıkışından rahatsız, atını sürüyordu. Komşu topraklardaki karışıklığın üzerine gidilmesi gerekiyordu. Akkoyunlular yıkılmak üzereydi. Selim'in de kuzeni olan ve Beyazıd'ın desteğini almış, Göde Ahmed'in erken ölümü işleri daha da zora sokmuştu. Hâlbuki Göde Ahmed, Osmanlı topraklarında bulunmuş ve devlet idaresi konusunda eğitimler almıştı ama ömrü bunları uygulamaya yetmemişti. Öte yandan Şeyh Cüneyd'in torunları güçlenmeye devam ediyordu. Yıllar önce Yakup Bey, Şeyh Cüneyd'in oğlu olan Şeyh Haydar'ı öldürmüş, Haydar'ın eşi ve çocuklarını yıllarca hapsedmişti ki; onlar Yakup'un bizzat kız kardeşi ve yeğenleriydi. Daha sonra başa geçen Rüstem Bey, taht mücadelesinde güçlenmek adına onları hapisten çıkarı, topraklarında ağırlamıştı. Ne var ki daha sonra fikir değiştiren Rüstem Bey, Şeyh Cüneyd nesline son vermek üzere onun en büyük oğlu Ali Haydar'ı öldürmüş ama diğer iki kardeş İbrahim ve İsmail'in kaçmasına engel olamamıştı. Şimdi bu kardeşler

kayıptı ama Selim, adamlarından aldığı bilgiler üzerine onların Lahican'da olduklarını biliyordu. Az önce handakilere işaret ettiği yer de Lahican'dı ama handakiler bunu anlayamamıştı. Etraflarında bunca sorun varken babasının hiçbir şey yapmamış olmasının sadece kendisi değil, handa sohbet eden alelade insanlar tarafından bile fark ediliyor olması daha büyük bir sorundu. Selim, kardeşlerinin aksine bulunduğu sancağın şimdisini de, geleceğini de idare etmek adına adımlar atıyor, farklı topraklara adamlar yolluyor, oralardan bilgiler topluyordu. Adamlarından duyduğu üzere Lahican'da saklanan İsmail, ilerisi için yetiştiriliyordu. Selim, babasının elini bağlayan ve ilk çözmeye niyetlendiği yer olarak gördüğü garptansa şark tarafında daha çok tehlike görüyordu. Büyük büyük dedesi Yıldırım Beyazıd, önce Timur sorununu çözüp ardından İstanbul'a yönelmesi gerekirken, Timur'u sonraya bıraktığı için canından olmuştu. Büyük büyük dedesi, belki de önce Timur belasının üzerine gitmiş olsa İstanbul 50 sene daha önce fethedilecekti. O padişah olduğunda böyle yapmayacağına yemin etti. İlk başta şark topraklarındaki sorunu halledecekti. Babasına bir mektup yazıp, yakınlarındaki bu karmaşıklığın ileride yaratacağı tehlikelerden, sefere çıkılmıyor oluşun yeniçeri arasında çatlak sesler çıkarmaya başladığından, artık halk içindeki kişilerin bile bu nekahet döneminden sıkıldığından bahsetmek istedi ancak yapmadı. Zira kendisine gönderilen elçi, babasının Lehistan Seferine hazırlandığını haber ediyordu. Elçiyi gönderen Selim, Karadeniz'in hırçın dalgalarına bakarken Lehistan Seferi dönüşü babasıyla bu konuyu etraflıca konuşacağına dair kendisine söz verdi. Bir şekilde babasını ikna etmesi gerekiyordu. Yoksa şimdi henüz çocuk olan İsmail ileride başlarına büyük dert olabilirdi.